

ДЕЛИ-ОРМАНСКИ

Куриеръ

Седмичен вестникъ за общественъ животъ, наука и информация
Излиза всѣка седмица

Редакторъ: М. Ивановъ

АБОНАМЕНТЪ:

За година: 50 лева;
За 6 месеца 30 лева.

Обявления:

Търгов. 1-50 лв. кв. см.
Пристав. 0-80 лв. на дума.

Броя 1 левъ

Печатница

„Хр. Ботйовъ“

—Нови-Пазаръ—

Печата всички видове формуляри за общини, училища и читалища

Приготвя избирателни списъци,

Печата: бланки, плика, операционни бележки и пр. търговски книжа за банки, кооперации, държавни учреждения и търговци.

Работа чиста и бърза.

Стари грижи.

Голѣмъ е Дели Орманъ а малко сж пжтищата съ които той е вързанъ о голѣмитъ желѣзопжтни центрове. Голѣмъ е района който се стича и на гара Каспичанъ. Обикновено за да продаде своята храна жителя на Дели Орманъ трѣбва да премине едно пространство отъ 30—40 килом. съ каруца, трѣбва да губи два дни а ако се случи лошо време и цѣла седмица. Пжтя на единъ голѣмъ районъ е презъ Нови-Пазаръ. Производителя минава презъ града, отива въ Каспичанъ, връща се пазарува отъ града и си отива.

Бедна е нашата община. Нейните ресурси сж малко. До сега тя продаваше дворни места и прочие за да се снабди съ средства. Тоя начинъ на дѣйствиет е несигуренъ, защото свършатъ ли се общинските мѣста—извора пресъхва.

Бедна е нашата община и тя би трѣбвало вече да се замисли за утрешния денъ. Нейните управници трѣбва да погледнатъ далече въ бъдещето тѣхния погледъ трѣбва да бж

де достатъчно широкъ и далновиденъ, за да не страда общината вѣчно отъ епидемията „сиромашия“.

Благоустройството на града не върви. Вода нѣма: Улиците кални; електрическите жици провиснали стѣлбовете се килнали като пияни. Изобило неадекватна картина е на шето градче. То трѣбва да се разхубави, да стане приветливо приятно. Нужни сж пари. Отдѣ да се взематъ? Населението нѣма. На босия царулитѣ не могатъ да се взематъ! Тогава?—Ще трѣбва общината да си създаде приходи!

Дели-Орманци не бива да минаватъ транзитъ презъ града. Трѣбва да се задържатъ. Разбира се, не на сила. На тѣхъ трѣбва борса. А голѣми борси има тамъ дѣто има желѣзопжтни нормални гари.

Можемъ ли да имаме такава гара? Да, можемъ! Ако Кулеви въ Каспичанъ иматъ глуха линия около 500 метра? защо Ново Пазарската община нѣма—5000 метра?

Ако каспичанската община

на има кринина 1,200,000 лева, —едно тлѣсто перо,—защо нашата община да не си създаде условия които да и дадатъ такава приходи.

Една връзка, глуха нормална линия ще даде всички условия за една по голѣма култура на града. Борсата ще стане голѣма, оживена а заедно съ това и единъ богатъ общински ресурсъ.

Трасето ще се приготви отъ трудоваци; суровия материялъ, като траверси, чакълъ, камани и пясъкъ ще даде пакъ трудовата повиностъ. Остава да се мисли за релси—тѣхъ държавата не ще откаже да даде. Ако трѣбватъ делегации ще се пратятъ! Може нѣкои да се разсърдятъ отъ това—но всѣка коза—за своята стѣпка,—не може и не бива да чакаме вълка да е ситъ и агнето цѣло.

Време е да се направятъ вече усилия. На ония, които даваха некога обещания за това, трѣбва да се напомпи, за щото много често нашите избраници забравятъ какво сж приказвали и обещавали.

Това ни възмущава.

Отъ 45 години въ града ни съществува Муз. Д-во „Гусла“. Ако проследимъ нейния животъ отъ основаването и до сега, ще видимъ, че той е низъ отъ героични усилия, изискващи рядкъ идеализамъ и истинско себеприношение.

Благодарение на тези ценни качества заседнали дълбоко въ душите на младите и енергични хора, които се заловиха съ непосилната и неблагоприятна работа да възпитатъ въ членове тѣ си и въ гражданството чувството къмъ най-висшето отъ всички искусства—музиката, ние днесъ се радваме на единъ хубавъ оркестъръ и черковенъ хоръ, съ каквито не всеки гражданинъ би могълъ да се похвали. Постигнатото отъ „Гусла“ въ днешните времена на спортъ, футболъ, кино и други леки и празни удоволствия,

е действително единъ голѣмъ подвигъ. Въ нашето заспало градче „Гусла“ вля струя отъ новъ животъ: тя събра около себе си всичко здраво и годно за работа—всички интелигентни младежи, обнароджиги съ светлия идеалъ на културния напредъкъ и по този начинъ стана най-мощния факторъ за просветното преуспяване у насъ. И днесъ тя би трябвало да минава пълна подкрепа отъ всекиго въ своя пжть на по голѣми и по голѣми постижения въ своята областъ.

Обаче ние виждаме, че става точно обратното. Тя е спжвана отъ единъ институтъ отъ който никога не сме очаквали подобно нещо—отъ У-но то настоятелство,—институтъ който би трябвало да бжде въ ренъ стражъ на културните интереси на града и който тряб-

ваше съ пълна готовностъ да се отзове на молбата на „Гусла“.

Сѣща се читателтъ, че се касае въпросътъ за пианото намиращо се въ канцеларията на основното училище.

Погледното принципиално на въпроса У-ното н-ство нѣма причини да откаже на „Гусла“ и действително то се съгласява да и се отпусне пианото, но то принадлежи на прогимназията. Това се узнава, слѣдъ като настоятелството взема горното решение и се разпирва вече комедията, описана въ брой 175 на Дели Ормански Куриеръ въ статията „Безъ Коментарии“.

Слѣдъ като я прочетохме, отнесохме се до лице близко на училищното настоятелство и отъ тамъ узнахме нещо, което ни шокира и което ни даде

жертвите си?

При всеки ревъ пленниците на смъртъта мисломъ казваха отминаха!... не стигна!... А тѣ сж тѣй много! тѣй много!... Могилата изъ основни гори въ огнь; изкъртените скали и камъни съставляватъ желѣзния дъждъ; праха и дима правятъ въздуха по-гъстъ и отъ вода; гърлата и носовѣтъ сж засипани, дробовѣтъ сж задръстени, лицата сж посинели отъ задушване.

Въ здраво затворенъ кръгъ около могилата се прѣскаятъ непрекъснато снаряди, издига се високъ стѣлбъ отъ пламъкъ и димъ. Да се излезе изъ този кръгъ на ужаса и смъртъта е невъзможно. Всички сж затворени въ тясна претясна клетка и се душатъ отъ тѣснотата душатъ се отъ собственото си присѣствие. Бледно сини, съ застинали тъжни усмивки, които прикриватъ неизмѣримо вълнение жертвите сж захласъ чакатъ кървавия нокеъ на червената косата да се забие въ душата имъ. Чакътъ единствения вѣроятенъ изстрѣлъ... и той най-после дохожда.

На две крачки задъ наблюдателя рова, въ който сж наредени трѣбитъ за наблюдение и телефонитъ за командване, бѣше изкопанъ четвъртитъ ровъ, отъ два квадратни метра, за да идватъ тукъ по редъ

3000 Чисти 3000

Празни тенекии отъ бензинъ продава на много износна цена.

Ал. Донева & Синъ

Внимание

Желаетъ ли да спестишъ пари въ голѣмата криза тогава купувай ефтени колониални стоки отъ Магазинъ САВАТА.

Пресна Мая за сирене.

Оцетъ есенция

Съ почитъ: САВА БОНЧЕВЪ.

М. Лазански

Беришъ тепе.

или

Могилата на смъртъта.

Гъмжилото отъ ординарци прелъчаваше и така пълния съ хора наблюдателенъ пунктъ, оставаше пълнъ съ ястие сждове и се връща назадъ за да пристигне следъ десетъ минути съ нови пълни ядове. Напраздно се мъчиха и суета „Миленовците“ да обърнатъ сния окопъ на малката могила въ входящъ ресторантъ за приготвяне на обѣдъ. Весело и лукаво се подсвѣтаха тѣ подъ мустакъ, поглеждаха единъ другъ и предкусваха удовольствието отъ резултата на пригответа изненада.

Морни и нетърпеливи бѣха официтѣ; тѣ сами донагласяха какъ то оставаше непригответено и поднася ординарците да побързатъ слагането на обѣда. И наистина голѣма бѣше радостъта на началника, когато на коленете на всѣки започнаха да се сменаватъ раз- едно отъ други по вкусни и ве-

що пригответи ястия, като: супа съ фиде, телешко печено, овнешко жиг, баница съ сирене, млѣко съ оризъ, та дори и палачинки съ сладко отъ вишни. Изненадата бѣше пълна.

Много ласкави думи се казаха по адресъ на „Чайниците“, а тѣ до чули ласките, по-бързо и по несръчно се разтичаха изъ плиткия окопъ. Грижитъ за прикриване намаляха до изчезване.

Но, зло око е зорко бдяло и чакало съответенъ моментъ, за да отрече отъблизко нишката на радостъта и скръбъта, то като да е гледало отблизко какъ се редятъ и смѣняватъ ястията та е чакало последното блюдо. Току що бѣха налагани палачинките върху коленете на официтѣ, не всички бѣха поели първия залък отъ тяхъ, когато заедно съ възторженитѣ възклиания извикани вкусния десертъ, надъ

могилата съ зловѣщъ вой профуча смъртното чудовище. Но склона задъ височината е много стрѣменъ, та гранатата отмина много далечъ и само грозния и трясъкъ се чу да отеква нѣколко пжти тамъ долу въ дола.

Единъ отъ батареинитѣ командири подхвърли и дори наблегна че този снарядъ е изпратенъ именно на наблюдателния пунктъ на Беришъ-тепе, но при веселото настроение създадено отъ богатия и вкусенъ обѣдъ, никой не исаше да допускатъ мисълта че смъртъта витаетъ близко надъ главите имъ и сатанински се хили на детската безгрижностъ на тѣзи, които следъ мигъ ще минатъ отвъдъ мира сега безъ да отнесатъ съ себе си дори последните сладости усещания на задоволения стомахъ.

Въ веселата насмѣшка заглъхна предупредението на „Храбрия познавачъ“ но тази насмѣшка нѣма време да се разрази въ громъкъ, веселъ смѣхъ и да оглеси малката могила съ последния проблясъкъ на живота още въ подема си, тя бѣше пресечена отъ новъ зловѣщъ вой. Не оставаше никакво съмнение повече, че снарядъ е изпратенъ до могилата и е попадналъ на мѣстото си трясакъ му оглуши всички, а праха

посипа като захаръ недояденитѣ палачинки. Но вече бѣше късно да се взематъ каквито и да било мѣрки; нѣмаше време даже за бѣгане. Три батареи чакали резултата отъ претрелката на едно оржие, тѣй сполучливо свършена само съ два снаряда, като гладни вълци всредъ зима се навърлеха върху докопаната плячка.

Могилата е малка; още по малкъ е рова въ нея. Застанаха единъ до други съ пълни чени на коленете, официтѣ замръха на мѣстата си въ положението въ което ги изненада стрелбата. „Чайниците“ като обезглавени трупове се свихаха въ плиткия окопъ за да плагнатъ съ живота си своята предишна нехайностъ. Пълнитѣ стомахи немощаха нито да погребватъ дори.

Вѣроятността за нападение въ малката могила не е голѣма но е достатъчно попадението само на едно смъртоносно зърно, за да се изплатятъ всички отишли по вѣтъра. Числото на истреляните снаряди стигаше невероятната за мирния мѣстъ цѣфра, двѣстѣ и четиридесетъ минути. Можеше ли въ продължение на десетъ минути да не се намѣри единъ снарядъ съ знака на червенокосата, който да не открие

